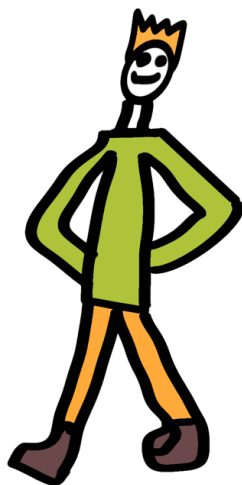

ВЪЛШЕБНИКЪТ ОТ КОВИД

Йоан Солаков

Вълшебникът от Ковид

Copyright © 2020 Йоан Солаков.

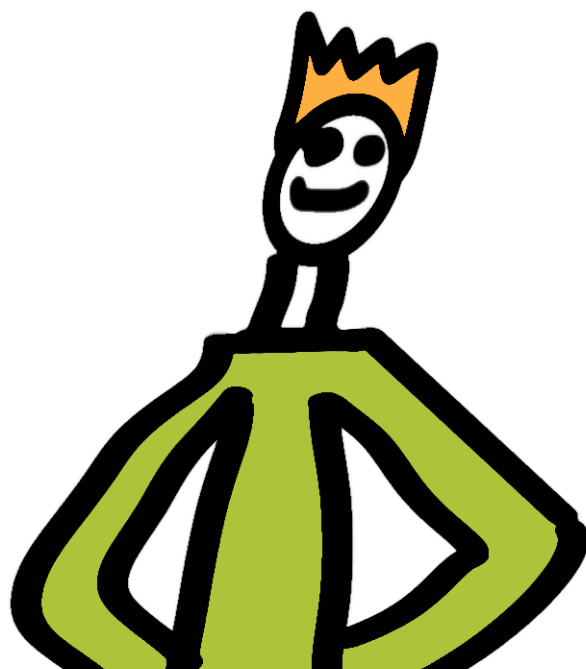
За контакт :

Дизайн и оформление Емил Солаков

Първо Издание: Май 2020

Съдържание

ЗАПОЗНАНСТВОТО	1
ПРИКЛЮЧЕНИЕТО ЗАПОЧВА.....	5
ДОБРЕ ДОШЛИ В МАГЛОР	9
ВЪЛШЕБНИКЪТ ОТ КОВИД.....	13
ОБУЧЕНИЕТО	18
ХЪЛМЪТ НА СВЛАЧИЩАТА	21
ПЕЩЕРАТА НА СТРАХОВЕТЕ	25
ПОСЛЕДНАТА БИТКА.....	31

ЗАПОЗНАНСТВОТО

Глава I

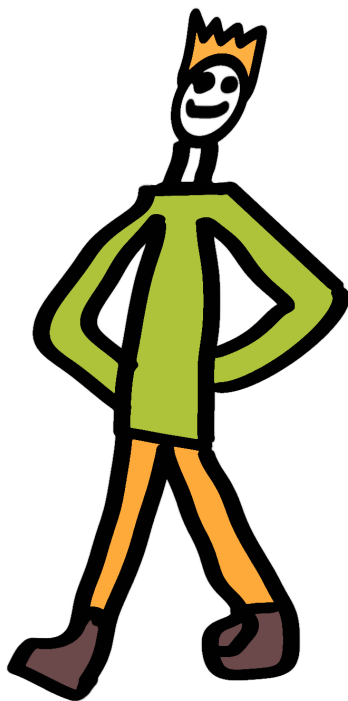
В град, наречен Щастие беше нормален четвъртък. Поне за сега. В една лаборатория се случи нещо неவிждано.

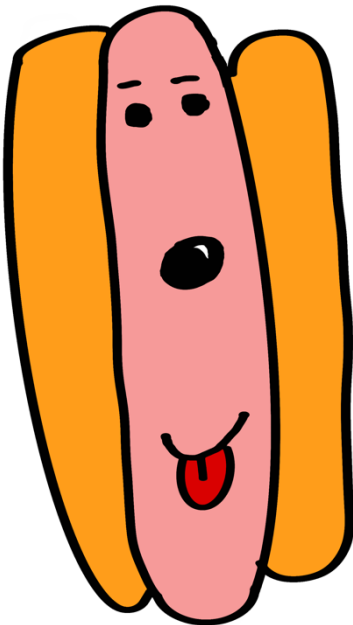
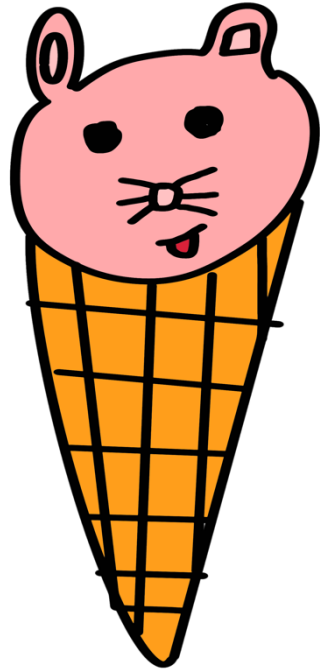
Учените разработиха лекарство против всички сезонни вируси. Но... направиха и нов - Ковид-19.

Само едно момче можеше да спаси света. И това беше Хан.

В къщата му влетя ураган. И докато се чудеше какво става летящите около него предмети му нанасяха удари.

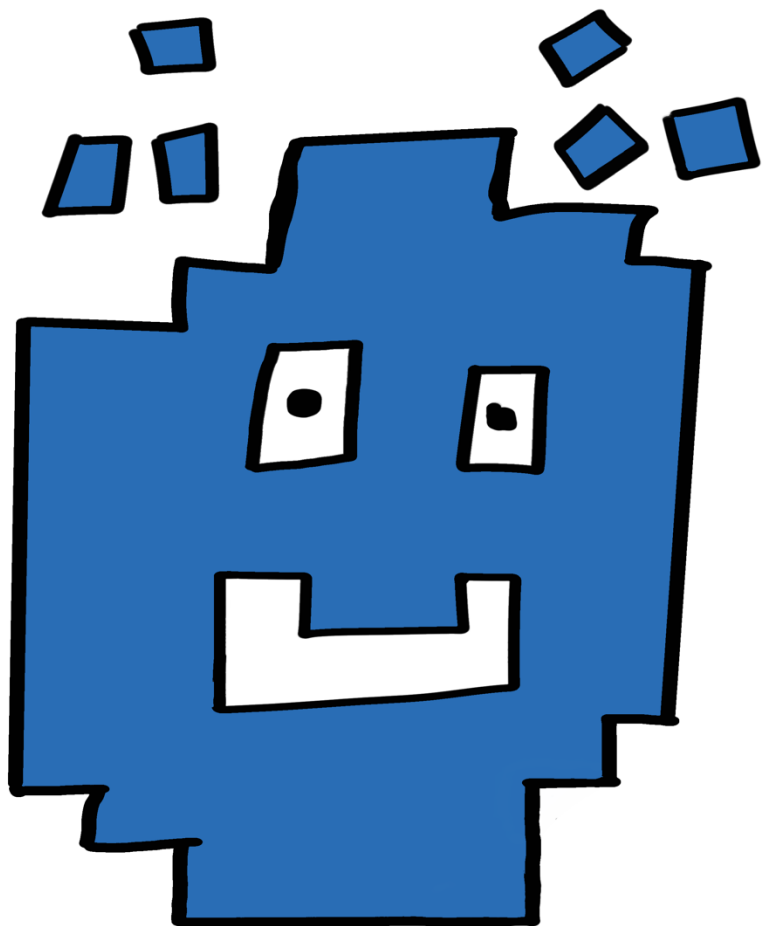
Отвори очи... Болеше
го... Огледа се... Не беше в
стаята си.... Забеляза
много необичайни неща:
Сладоледено коте (което
беше от истински
сладолед), Топло куче
(което беше много топло и
приличаше на Ход- дог) и

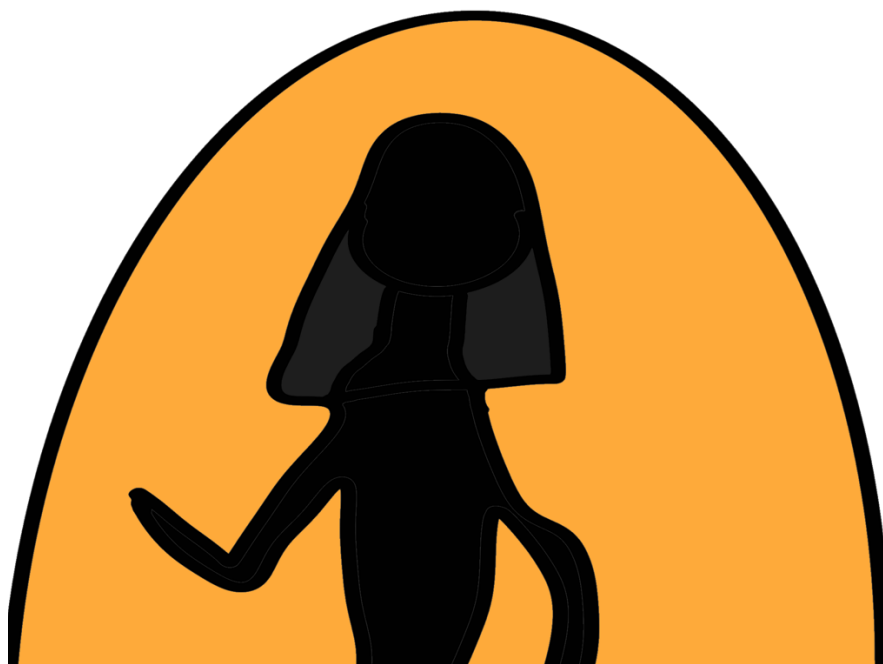
Мео - момче, като от
видеоигра -
Всеможещо.

Един въпрос
кънтеше в главата му.
”Къде съм?” Огледа се,
но не видя нищо
познато.” Как ще се
прибера у дома?” Беше
готов да се разплаче.

Изведнъж му хрумна да извика. Приблжиха го
Сладоледеното коте и Топлото куче. Гледаха се
изпитателно. И изведнъж всички разбраха, че ще
успеят заедно, каквото и да им коства.

* * *

ПРИКЛЮЧЕНИЕТО ЗАПОЧВА

Глава II

Приятелите стояли на все същото място в пустошта и мислили план как да се върнат. Мислили, но било напразно. Нямало изход. Но не били в безизходица. Не всичко било загубено. Видели фигура в далечината, която се движела точно към тях. Това било момиче, но по-различно от градските момичета, които познавал Хан. Когато ги видяло се затичало към тях и ги попитало:

-Здравейте,
кои сте вие?

-Здравей, аз
съм Хан, а това
са Топлото
куче, Мео и ...

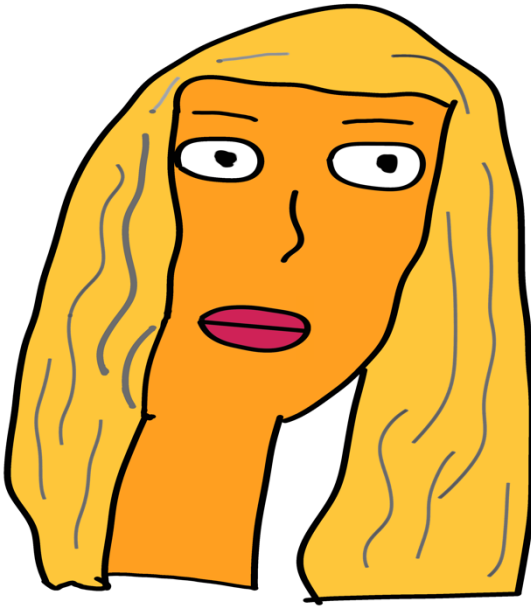
- Вие сте! Вие сте Невероятните спасители от легендата. Вие сте! Много ми е приятно! Казвам се Нина!-казало развълнувано момичето.

-А от каква легенда?-попитало Топлото куче.

-О, да. Забравих да кажа, че съм от бъдещето.

Вие ще спасите света от Ковид-19.

-Ко, Ко, Ковид какво?- попитало
Сладоледеното коте.

-Ковид-19.

Това е един
вирус, който
заразява хората
и те може и да не
оцелеят.-казала
Нина.

-Няма да
позволим нито
един човек да падне от този вирус-казал
героично Мео.

- Ти нали каза, че ще спасим света. Как?-
попитал Хан.

-Трябва да отидете в Полята на Понитата.
Само те могат да ви заведат в кралство Маглор.

Там ще видите белобрад старец. Но той е магьосник. Казва се Вокалос. Той ще ви обучи и ще ви каже какви изпитания предстоят. А сега, успех.

-Благодаря, Нина!-казали всички в един глас.

Героите се сбогували с Нина и тръгнали на запад.

* * *

ДОБРЕ ДОШЛИ В
МАГЛОР

Глава III

Нашите познати герои продължили пътешествието си.

Скоро стигнали Полята на понитата. Там имало точно четири понита. Какъв късмет. Започнали да яздят умело, въпреки че яздели за първи път.

По пътя към Маглор, въпреки че никой не знаел къде се намира, Мео се обадил и казал:

-Това е безполезно! Яздим цяла вечност! Според мен Нина ще ни завлече в големи неприятности.

-Аз пък и вярвам. Каза ни толкова много. - възмутил се Хан.

-Ако беше от бъдещето щеше да ни каже как ще завърши всичко.-сопна се Мео.

-Така само щеше да ни вдъхне напразни надежди. Ако ни беше казала, ние щяхме да повярваме на казаното и ще стане точно обратното на това от легендата-вместо да

победим, ще загубим.-казало Топлото куче

-Много мъдро Топло куче.-казало
Сладоледеното коте, малко разсърдено, че не се
е сетило първо за тази мъдрост.

-Именно за това не ѝ вярвам. Казва ни неща,
които си измисля.-добавил Мео.

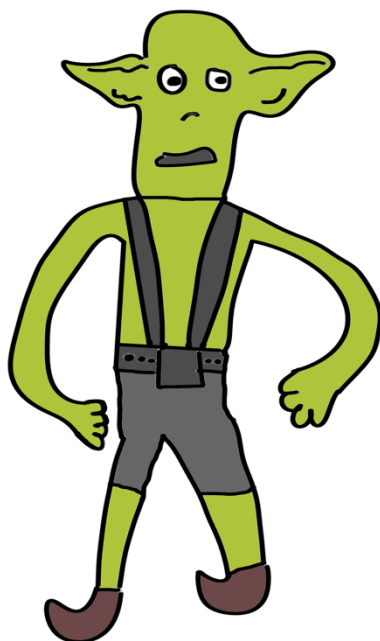
-Мео, моля те спри. Напомняш ми на някои
мои съотборници от Волейбола.. Когато загубят
мач, след часовете се събират в парка и започват
да обсъждат колко несправедливо е победил
другият отбор.

-Добре! Съжалявам!-казал тъжно Мео.

-Няма проблем!-казали приятелите и приели
извинението.

В същия миг земята се разтресла. Но не било
обикновено земетресение. Сякаш нещо голямо
щяло да изскочи оттам. Точно така и станало. От
земята изскочила група гоблини, които били

малки, зелени и много бързи. Те с лекота настигнаха понитата, които били уплашени до смърт. Уплашени, понитата се насочили към хълма с падащи скали.

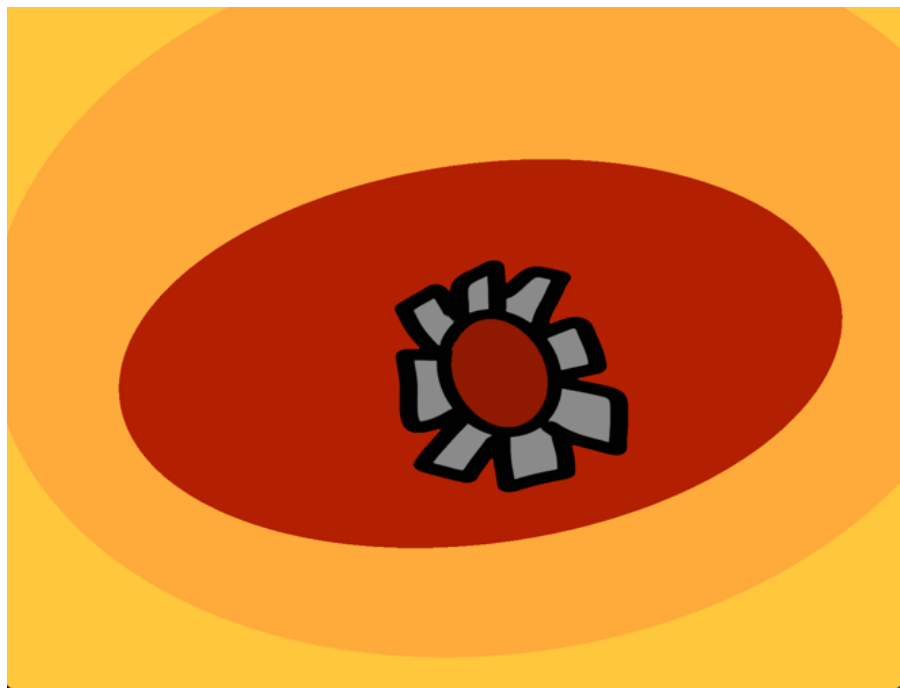

-Приятелю, насочваме се право към тези скали, които ще паднат върху нас.-казал Хан

Но не било точно така. Скалите се срутили преди приключенците да стигнат до хълма. Вдигнал се голям прахоляк.

Когато прашният облак изчезнал, спасителният екип се озовал пред дворец издълбан в скалите, точно, до който имало водопад. Гледката била забележителна. Това било Маглор. Сега оставало да намерят Вокалос.

* * *

ВЪЛШЕБНИКЪТ ОТ КОВИД

Глава IV

Да открият Вокалос било по-трудно от колкото очаквали. Замъкът бил почти празен. Когато видели първия срещнат човек, Хан го попитал:

-Здравейте, случайно да познавате един магьосник, който се казва Вокалос?

-Ъъъ! О, да! Аз го познавах преди! Беше много велик магьосник!

-Страхотно! А може ли да ни упътите къде е той сега?-попитал дружелюбно Мео.

-Хо -хо -хо! Но от това няма нужда! Той стои точно пред вас!-казал това Вокалос с усмивка на лицето.

Невероятно! Изглеждал много по-млад от описанията на Нина.

- Значи вие сте избраните! Страхотно!- продължил Вокалос

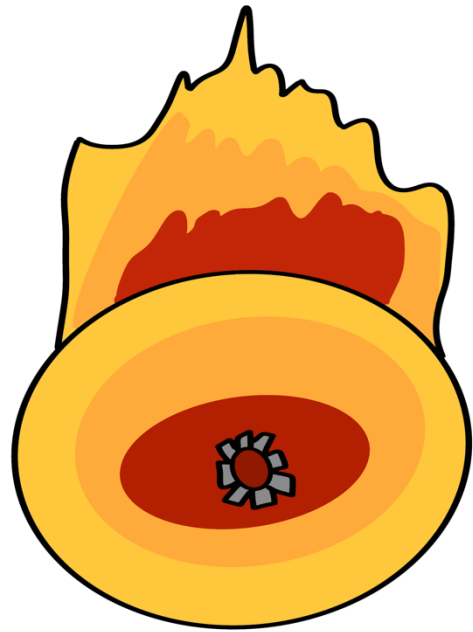
- Простете сър. Едно момиче, на име Нина, ни каза, че сте малко по-стар, отколкото всъщност

сте.- казало Сладоледеното коте

-Ооо! Нина! Тя е моя дъщеря! Как е тя?

-Добре е! Но тя също така ни каза, че ще ни обучите и ще ни кажете какво трябва да направим, за да победим новия вирус.

-Вярно! За малко да забравя! Така! За да стигнете до ядрото на вируса, трябва да минете през Хълма на Свлачищата и Пещерата на Страховете. Веднага след като преминете

през пещерата ще видите нещо, подобно на огнено кълбо. Трябва да се насочите към него, държейки скиптъра в ръка и да кажете:

„Едно, две, три!

Ти се изпари!

В нищото отиди!

И не се връщай повече ти!“

-Това е чудесно. Благодаря, че ни казахте какво трябва да правим. Но аз нямам скиптър.

- Момче, кажи как се казваш? – попитал Вокалос

- Казвам се Хан Гудуил. – отговорил Хан

- Внук на Джейсън Гудуил?

- Да, господине. – продължил развълнувано Хан.

- Това не е възможно! Той беше моят учител!- казал учудено Вокалос. Магията е в кръвта ти млади господин Гудуил. Ще ти предам скиптъра на дядо ти и ще те обуча с удоволствие. А Какви са способностите на другите ти приятели?- попитал Вокалос

- Мео може да прави каквото поиска с тялото си

- да го разтяга, смалява и каквото се сетите.

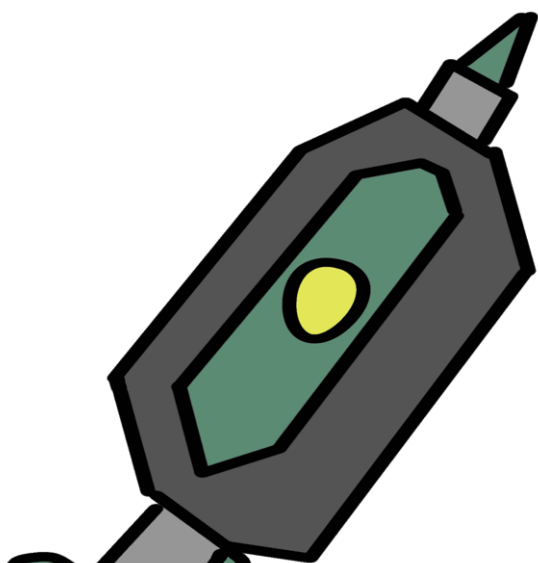
Сладоледеното коте е много сладко и мило ако не го ядосаш. Ядосаш ли го става много агресивно. А Топлото куче е много добър боец, но е и много мъдър приятел. – заявил Хан.

- За ваше учудване, аз имах точно такъв екип, когато и аз спасявах света преди години. Ще ви обуча, но ще отнеме време. Ще е най-трудното нещо, което сте правили и физически, и психически.

- Грешите! Няма по-лошо от това да допуснем и една жертва да загуби живота си от вируса-казало Топлото куче.

-Наистина си мъдър Топло куче. А сега, ще започваме ли?

* * *

О Б У Ч Е Н И Е Т О

Глава V

Обучението било доста изморително
наистина. Но ето какво станало
всъщност:

Вокалос започнал със Сладоледеното коте.

Показал му как да
използва гнева си.

След това
продължил с

Топлото куче,
като на него

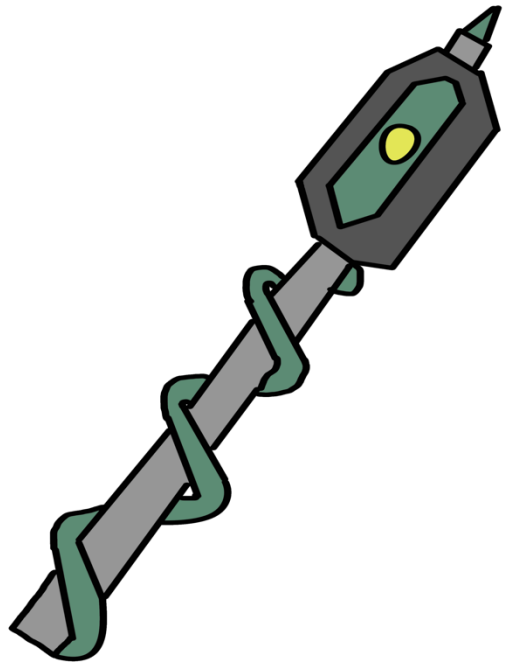
казал, че може да
е умно, но по

време на битка не
винаги трябва да

разчита на ума си,

а да бъде готов на всичко - да се защити с
каквото може или да нападне с каквото може без
да мисли, защото ще му отнеме време.

После, казал на Мео, че той има страхотна

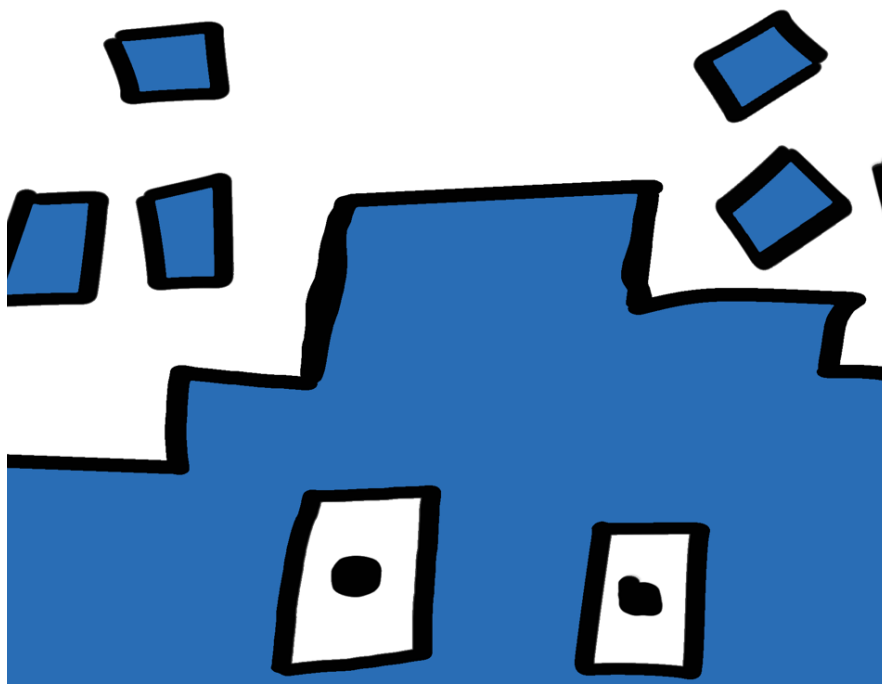

дарба, която ако използва както трябва и на върната страна (на добрата) ще е страхотно.

Завършил с Хан. На него му разказал за дядо му Джейсън и му предал скиптъра му. Показал му няколко магии, които биха могли да му помогнат като защита или нападение. Показал му и магията за премахване на Огненото кълбо.

Обучението било към своя край. Вокалос посочил силните и слабите страни на своите учениците и им обяснил как да ги използват най-добре. Преди да се разделят им казал, че вече има няколко заразени от новия вирус. И ако не искат да допуснат и една жертва трябва да побързат. Спасителният екип тръгнал към първото изпитание от всичките три - Хълма на Свлачищата.

* * *

ХЪЛМЪТ НА СВЛАЧИЩАТА

Глава VI

Нашите герои се сбогували с Вокалос и тръгнали към Хълма на Свлачищата. Той бил точно над двореца Маглор. Изкачването не било леко. Било стръмно и студено. Това било най-трудно за Топлото куче. Но то издържало. Все пак щяло да се стопли при Огненото кълбо. А за Сладоледеното коте сега било най-добре, но след това щяло да бъде зле. Но имало по-голям проблем от прогнозите за времето. Разбрали защо наричат този хълм - Хълма на Свлачищата. Към тях се насочвало свлачище. Топлото куче започнало с думите:

- Добре приятели. Към нас се насочва свлачище, което има два варианта да избегнем. Единият е да се преместим бързо там, където няма свлачище или Хан да използва скиптър си.

- Аз бих предпочело второто - казало Сладоледеното коте

- Но това е по-лошият вариант, защото така

черпим от силите на скиптъра. А около Огненото кълбото те са ограничени. Така че трябва да побързаме и да се махаме оттук бързо!

Приятелите се затичали на другата страна. Разминали се на косъм. Тогава от тяхната страна дошло друго свлачище.

-Върнете се където бяхте!- извикало Топлото куче.

Отново минали на косъм. Но сега как щели да се измъкнат, като сегашното свлачище било по-голямо и по-бързо от останалите.

- Ами сега Топло куче? - попитал Мео - сети се за уроците на Вокалос.

- Уроците на Вокалос *„Не мисли по време на битка.“* – помислило си Топлото куче

- Имам една шура идея и май няма да ви хареса. Мео, разтегни тялото си и го превърни в килим.- казало Топлото куче

Мео го изпълнил веднага.

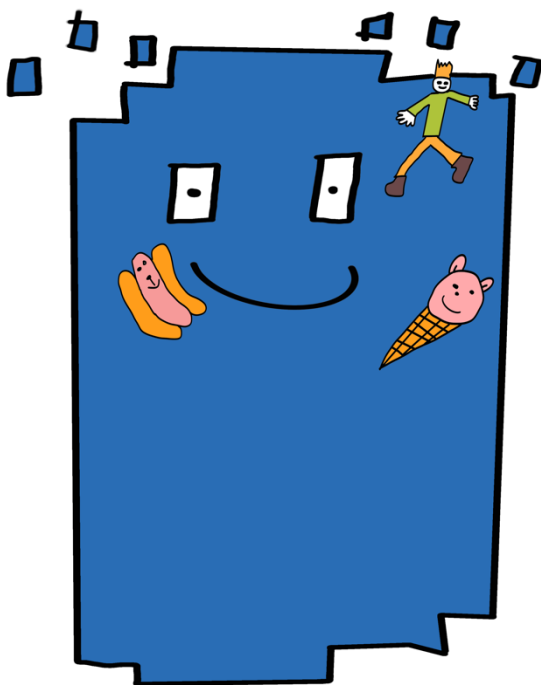
- Сега всички се качете върху него, когато стане

ветровито.

В същия момент станало ветровито и всички скочили върху него. Тогава полетели във въздуха като на килимче. Било невероятно странно, но и величествено.

На Мео не му било никак леко, но това било единственото спасение от свлачището.

Топлото куче бил герой, както и Мео. Те продължили да се издигат, докато не видели

Пещерата на Страховете. Насочили се към нея и влезли вътре.

* * *

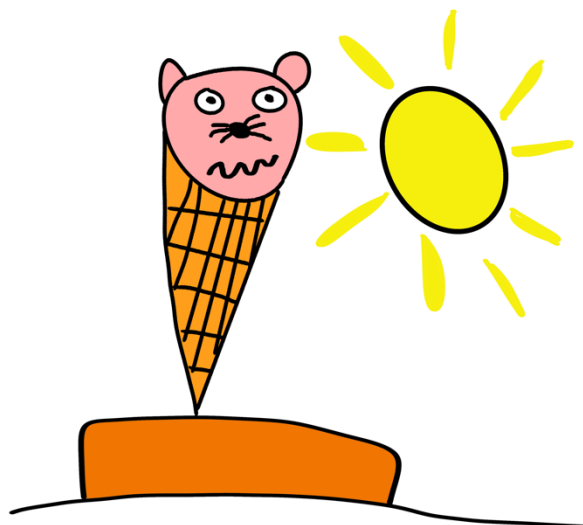

ПЕЩЕРАТА НА СТРАХОВЕТЕ

Глава VII

Пещерата била зловеща. Постоянно се чувало свистене. Било вледеняващо студено. Светлината тук била малко, а след това-изчезнала напълно. Всички се озовали на различни места, които пресъздавали най-големите им страхове, но продължавали да се чуват един друг.

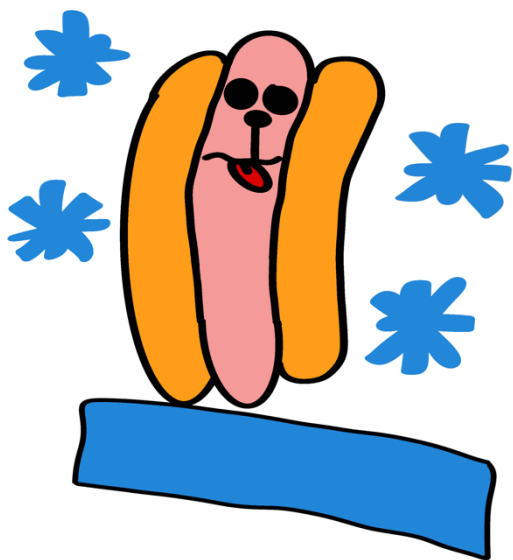
Сладоледеното коте било в пустинята,

Топлото куче на Северния полюс, а Мео в стая, която се стеснявала и която била пълна с паяци. Хан бил точно

пред Огненото кълбо. Приятелите му били разгромени, като след битка.

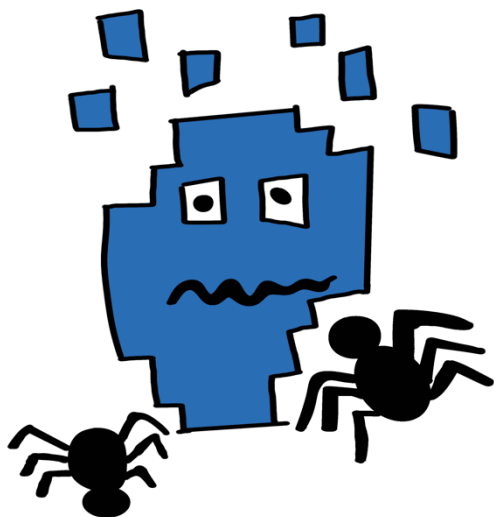
Сладоледеното коте се топяло от топлината,

Топлото куче
било някъде в
зловещата и
студена пещера,
а Мео все повече
губил
човечността си.
Хан бил на
няколко думи и

един скипър от победата, но щял да загуби
своите приятели. Бил раздвоен дали първо да
изрече заклинанието, а после да спаси
приятелите си или
обратното.

Поставил на първо
място приятелите
си и помогнал
първо на тях.
Когато ги спасил

заедно тръгнали към кълбото. Кълбото полетяло и се насочило към града на Хан - Щастие. След появата му там всички започнали да се заразяват.

- Неее! Загубихме! Сега Ковид-19 ще се разпространи в Щастие, а след това и в света. — казал Хан.

Но не. Това били най-големите страхове на нашите приятели. На Сладоледеното коте-топлината, на Топлото куче-студеното, на Мео-паяците и тесните пространства, а на Хан-да загуби приятелите си и битката с вируса.

Хан бил разгромен от това, че е загубил битката с вируса и не спирал да повтаря, че всичко е свършило. Тогава Сладоледеното коте се намесило и казало:

- Това не е вярно. Аз съм в пустиня.

- Аз съм на северния полюс.- казало Топлото куче

- А аз в стая със стесняващи се стени и паяци! - добавил Мео

- О, стига! Толкова е странно! Ние не сме заедно, но се чуваме. - казало сърдито Сладоледеното коте.

- Спомни си за уроците на Вокалос, Сладоледено коте! - извикал Хан

- Уроците на Вокалос - „*Пренасочвай гнева си правилно и го използвай правилно*“ - помислило си Сладоледеното коте

- Приятели, започнете да се движите. - казало Сладоледеното коте.

Приятелите се подчинили веднага. Накрая Топлото куче и Сладоледеното коте усетили, че се блъскат в нещо, но пред тях нямало нищо.

- Приятели, знам какво става! Това е само в нашето съзнание! Сега следвайте гласа ми! - извикало отново Сладоледеното коте

Мео, Хан и Топлото куче открили Сладоледеното коте след доста време. Липсата на достатъчно светлина ги затруднило.

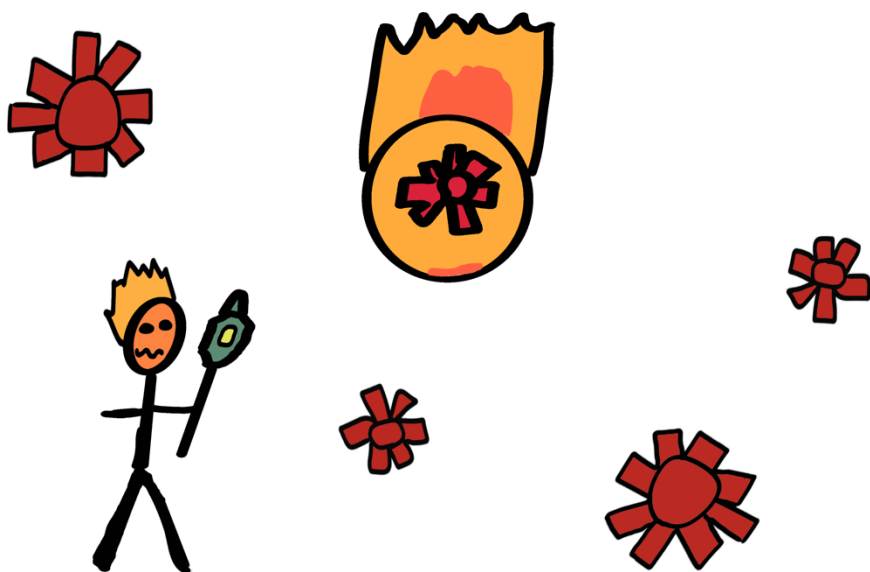
Когато все пак открили Сладоледеното коте,

Хан започнал да чувства своите приятели все по-близо до себе си.

Изведнъж всички се озовали в центъра на пещерата. Приятелите се преборили със своите страхове и поели отново по своя път. Колкото повече вървели, толкова по-топло ставало.

Усещали присъствието на кълбото.

След като излезли от пещерата, те направили още няколко крачки и се озовали точно пред него - Огненото кълбо.

* * *

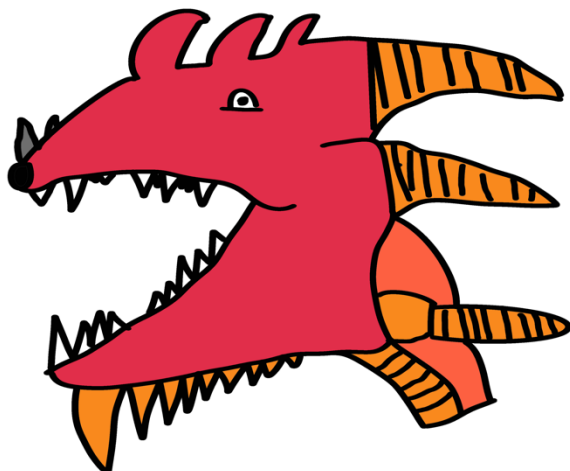

ПОСЛЕДНАТА БИТКА

Последна Глава

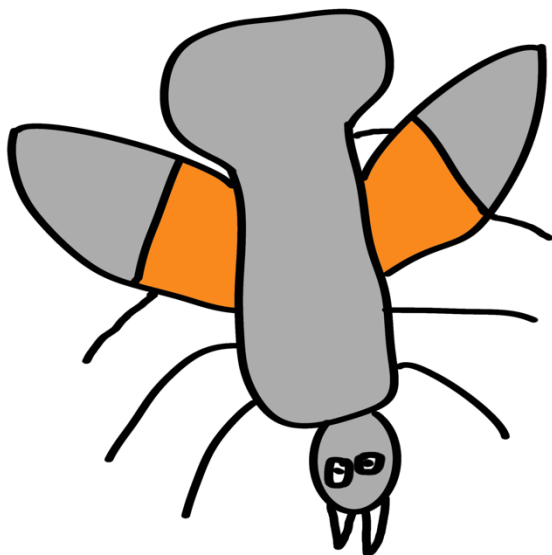
Когато видели Огненото кълбо, то било толкова искрящо, че направо заслепявало. Хан извадил своя скиптър и го насочил към кълбото. Но в същия момент се случило нещо неочаквано. Над тях се извисил огнедишащ дракон. В ръцете на всички, без на Хан се озовали лъкове, брадви и мечове.

Започнали да се бият с дракона, за да предпазят Хан. Били готови дори и да скочат самите

те върху дракона. Сладоледеното коте било обзето от лудост и направило точно това. То обзидило неопитоменото животно и го прогонило, докато го язди. Така останали трима. Хан пак започнал да изрича заклинанието, но

този път влетяла птица. Тя се превърнала в гарван, после в орел, накрая в ледено бълващ паяк-орел. Било комбинация от лед, паяк и орел.

Паякоорелът се втурнал към Хан, но приятелите му го предпазили и този път. Мео и Топлото куче скочили върху създанието и то

отлетяло, заедно с приятелите на Хан. Сега Хан бил сам. Нямало повече заплахи. Поне засега. Отново започнал:

„Едно, две, три!

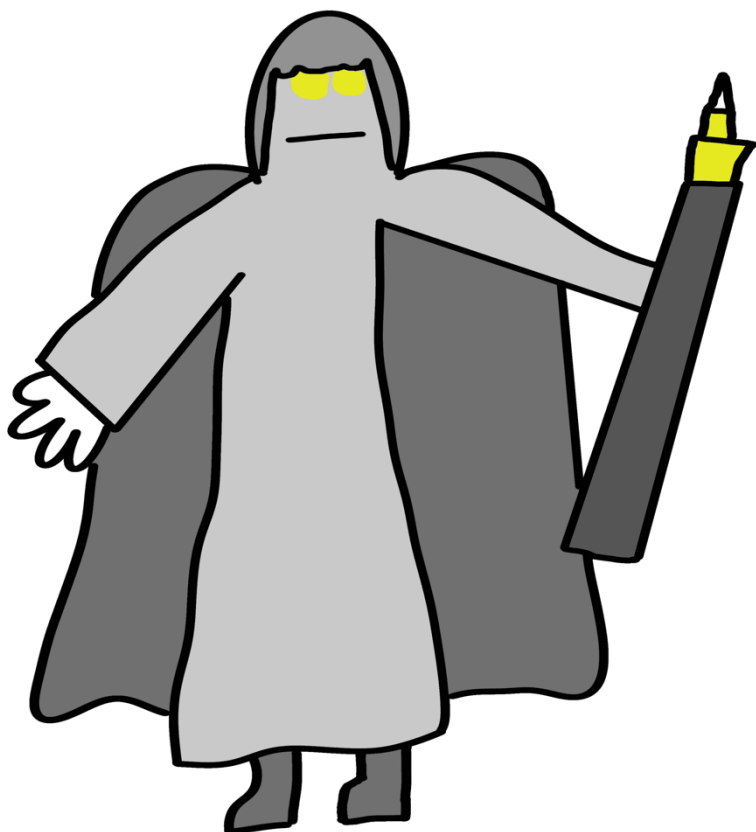
Ти се изпари!

В нищото отиди!

И не се връщай повече...

Преди да изрече цялото заклинание пред него се

появил магьосник. Той бил като от камък. Хан изрекъл всяко заклинание за нападение и защита, което знае, но това не му помогнало. Сега Хан бил сам и нямало кой да го предпази. Имал само скиптър, на който силите свършвали и бил срещу магьосник, който бил непобедим. В същия момент зад него се чуло:

- Ела и се бий с някой с твоите размери!

- Вокалос!-извикал щастлив Хан

- Да. Предчувствах, че ученикът ми ще има нужда от помощ.

Сега битката била Вокалос срещу Каменния магьосник. Естествено доброто надделяло. На Хан му оставало малко време, преди кълбото да излети наистина и да зарази още и още хора. Хан започнал:

„Едно, две, три!

Ти се изпари!

В нищото отиди!

И не се връщай повече ти!“

Тогава се чул трясък, като от камбана. Кълбото Полетяло, разтресло се и се разпаднало на парчета. Хан събрал приятелите си и отишли в Щастие. Там нямало нито един заразен.

* * *

- Ето това се случи! - казал Хан на всички негови приятели в училище.

- Ха, ха, ха ,ха! - засмели се приятелите му, въпреки че били в час - мислиш, че ще ти повярваме на историята за сладоледени котета, топли кучета, приличащи на Хот Дог, дете от компютърна игра, стар магьосник, летящи паяци, каменни магьосници и урагани, влизащи в къщи! - казали невъзпитано те.

-Хан, сигурен ли си, че заради това те нямаше цели две седмици в училище? – попитала учителката на Хан

- Да госпожо - уверявал я Хан.

- Съжалявам Хан, но не мога да ти повярвам. Историята ти е нереална.

В този момент, вратата зад Хан се отворила и някой казал героично:

- Във всяка история има поне малко истина. И в тази е така. Всичко, което казва Хан се случи.

- Приятели, какво правите тук? - попитал Хан

- Дойдохме, за да защитим приятеля си, за втори път.- казало Топлото куче.

Всички се разсмели, склед което се прегърнали.

Съучениците на Хан гледали отстрани и все още не могли да повярват на това, което виждали.

- З, з, значи историята ти е истина? Аплодисменти за тези четирима герои спасили света. - извикала госпожата.

Учениците станали на крака и започнали да ръкопляскат.

Не след дълго тази история обиколила целия град. Всички били много благодарни на смелите приятели.

Накрая Хан чул:

- Хан, Хан! Събуди се миличък. Трябва да тръгваш за училище. - подканила го майка му.

Хан бил разочарован, че това било просто сън. Когато се върнал от училище в къщата му върхлетял ураган. Хан извикал:

- Ооо, да! Това наистина ще се сбъдне.

Това е още една сбъдната мечта, на едно момче, което искало да спаси света. А ако корона вирусът отмине така, както отминал в Щастие, аз бих бил много доволен. А вие?

- КРАЙ -

